

“मीठे बच्चे- सबैलाई यो खुशीको खबर सुनाऊ, अब देवी राज्य स्थापना भइरहेको छ । जब निर्विकारी दुनियाँ हुन्छ तब बाँकी सबै विनाश हुन्छ ।”

प्रश्न:- रावणको श्राप कहिले मिल्छ, श्रापित हुनुको निशानी के हो ?

उत्तर:- जब तिमी देह-अभिमानी बन्छौ तब रावणको श्राप मिल्छ । श्रापित आत्माहरू कंगाल, विकारी बन्छन्, तल उत्रिदै जान्छन् । अब बाबाबाट वर्सा लिनको लागि देही-अभिमानी बन्नु छ । आफ्नो दृष्टि-वृत्तिलाई पावन बनाउनु छ ।

ओम् शान्ति । रूहानी बाबाले बसेर रूहानी बच्चाहरूलाई ८४ जन्मको कहानी सुनाउनुहुन्छ । यो त बुझेका छौ- सबैले त ८४ जन्म लिंदैनन् । तिमी नै सबैभन्दा पहिले सत्ययुग आदिमा पूज्य देवी-देवता थियो । यहाँ पहिले पूज्य देवी-देवता धर्मको नै राज्य थियो । लक्ष्मी-नारायणको राज्यमा अवश्य राज-घराना थियो । राजाई घरानाका मित्र-सम्बन्धी पनि थिए । प्रजा पनि थिए । यो मानौं एक कहानी हो । ५ हजार वर्ष पहिले पनि यिनको राज्य थियो- यो स्मृतिमा ल्याउनु छ । यहाँ आदि सनातन देवी-देवता धर्मको राज्य थियो । यो बेहदका बाबाले बसेर सम्झाउनुहुन्छ, जसलाई नै ज्ञानका सागर भनिन्छ । ज्ञान कुन कुराको ? मनुष्यले सम्भन्छन्- उहाँले सबैको मनलाई, कर्म विकर्मलाई जान्नुहुन्छ । तर अहिले बाबाले सम्झाउनुहुन्छ- हरेक आत्मालाई आ-आफ्नो पार्ट मिलेको छ । सबै आत्माहरू आफ्नो परमधाममा रहन्छन् । आत्मा सारा पार्ट भरिएको छ । कर्म क्षेत्रमा गएर आफ्नो पार्ट खेलन तयार भएर बसेका छन् । यो पनि तिमी जान्दछौ- हामी आत्माले सबै कुरा गछौं । आत्माले नै भन्छ- यो अमिलो छ, यो नुनिलो छ । आत्माले नै जान्दछ- हामी अहिले विकारी, पाप आत्मा हौं । आसुरी स्वभाव छ । आत्माले नै यहाँ कर्म क्षेत्रमा शरीर लिएर सारा पार्ट खेल्छ । त्यसैले यो निश्चय गर्नुपर्छ नि ! हामी आत्माहरूले नै सबैथोक गछौं । अहिले बाबासँग मिलेका छौं फेरि ५ हजार वर्षपछि मिल्छौं । यो पनि जान्दछौ- पूज्य र पुजारी, पावन र पतित बन्दै आयौं । जब पूज्य हुन्छन् तब पतित कोही पनि हुन सक्दैन । जब पुजारी हुन्छन् तब पूज्य कोही पनि हुन सक्दैन । सत्ययुगमा हुन्छन् नै पावन, पूज्य । जब द्वापरबाट रावण राज्य शुरू हुन्छ तब सबै पतित पुजारी बन्छन् । शिवबाबा भन्नुहुन्छ- हेर, शंकराचार्य पनि मेरो पुजारी हुन् । मलाई पुज्छन् नि । शिवको चित्र कसैसँग हीराको, कसैसँग सुनको, कसैसँग चाँदीको हुन्छ । अब जसले पूजा गर्छ उस पुजारीलाई पूज्य त भन्न सकिँदैन । सारा दुनियाँमा यस समयमा पूज्य एउटा पनि हुन सक्दैन । पूज्य पवित्र हुन्छन् फेरि अपवित्र बन्छन् । पवित्र हुन्छन् नयाँ दुनियाँमा । पवित्र नै पुजिन्छन् । जस्तै, कुमारी जब पवित्र हुन्छन्, पूजा गर्न लायक हुन्छन् । अपवित्र बनेपछि फेरि सबैको अगाडि शिर झुकाउनुपर्छ । पूजाको कति सामग्री छन् । जहाँ प्रदर्शनी, म्यूजियम आदि खोल्छौ, माथि त्रिमूर्ति शिव अवश्य हुनुपर्छ । तल यी लक्ष्मी-नारायण, लक्ष्म-उद्देश्य । हामीले यो पूज्य देवी-देवता धर्मको स्थापना गरिरहेका छौं । वहाँ फेरि अरू कुनै धर्म हुँदैन । तिमीले सम्झाउन सक्छौ, प्रदर्शनीमा त भाषण आदि गर्न सक्दैनौ । सम्झाउनको लागि फेरि अलग प्रबन्ध हुनुपर्छ । मुख्य कुरा नै यो हो- हामीले सबैलाई खुशीको खबर सुनाउँछौं । हामीले यो राज्य स्थापना गरिरहेका छौं । यो देवी राज्य थियो, अहिले छैन फेरि यसको स्थापना हुन्छ, अरू सबै विनाश हुन्छ । सत्ययुगमा जब यो एक धर्म थियो त्यतिबेला अनेक धर्म थिएनन् । अब यी अनेक धर्म मिलेर एक हुन्- यो त हुन सक्दैन । ती

२०७२ मंसिर ९ बुधबार २५-११-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

आउँछन् नै पछि, वृद्धि हुँदै जान्छ। पहिलो आदि सनातन देवी-देवता धर्म प्रायः लोप छ। कोही पनि छैन जसले आफूलाई देवी-देवता धर्मको कहलाउन सकोस्। यसलाई नै भनिन्छ विकारी दुनियाँ। तिमीले भन्न सक्छौ— हामी तपाईंहरूलाई खुशीको खबर सुनाउँछौं। शिवबाबाले निर्विकारी दुनियाँको स्थापना गरिरहनु भएको छ। हामी प्रजापिता ब्रह्माको सन्तान ब्रह्माकुमार-ब्रह्माकुमारी हौं। सबैभन्दा पहिले त हामी भाइ-भाइ हौं फेरि रचना भएपछि अवश्य भाइ-बहिनी हुन्छौं। सबैले भन्छन्— बाबा हामी हजुरका बच्चा हौं। भाइ-बहिनीको विकारी दृष्टि हुन सक्दैन। यो अन्तिम जन्म पवित्र बन्नु छ, तब नै पवित्र विश्वको मालिक बन्न सक्छौं। तिमी जान्दछौ— गति-सद्गति दाता हुनुहुन्छ नै एक बाबा। पुरानो दुनियाँ बदलिएर अवश्य नयाँ दुनियाँको स्थापना हुनु छ। त्यो त भगवान् नै गर्नुहुन्छ। अब उहाँले नयाँ दुनियाँ कसरी रचनुहुन्छ, यो तिमी बच्चाहरूले नै जान्दछौ। अहिले पुरानो दुनियाँ पनि छ, यो कुनै खतम भएको छैन। चित्रमा पनि छ— ब्रह्माद्वारा स्थापना। यिनको यो धेरै जन्मको अन्तिम जन्म हो। ब्रह्माको जोडी छैन, ब्रह्माको त एडाप्सन हुन्छ। सम्झाउने बडो युक्ति चाहिन्छ। शिवबाबा ब्रह्मामा प्रवेश गरेर हामीलाई आफ्नो बनाउनुहुन्छ। शरीरमा प्रवेश गर्नुहुन्छ तब त भन्नुहुन्छ— हे आत्माहरू, तिमीहरू मेरा सन्तान हो। आत्माहरू त छन् नै फेरि ब्रह्माद्वारा सृष्टि रचिन्छ। अवश्य ब्रह्माकुमार-ब्रह्माकुमारी हुन्छन् नि, त्यसैले बहिनी-भाइ भए। अन्य दृष्टि परिवर्तन हुन्छ। हामी शिवबाबासँग पावन बन्ने वर्सा लिन्छौं। रावणबाट हामीलाई श्राप मिल्छ। अहिले हामी देही-अभिमानी बन्छौं त्यसैले बाबाबाट वर्सा मिल्छ। देह-अभिमानी बन्नाले रावणको श्राप मिल्छ। श्राप मिल्नाले तल उत्रिदै जान्छौं। अहिले सारा दुनियाँ श्रापित छ नि। दुनियाँलाई यति कंगाल, विकारी कसले बनायो ? कसैको त श्राप पच्यो नि। यो हो रावण रूपी मायाको श्राप। हरेक वर्ष रावणलाई जलाउँछन् त्यसैले अवश्य दुश्मन भयो नि। धर्ममा नै तागत हुन्छ। अहिले हामी देवी-देवता धर्मका बन्छौं। बाबा नयाँ धर्मको स्थापना गर्न निमित्त हुनुहुन्छ। कति शक्तिशाली धर्मको स्थापना गर्नुहुन्छ। हामी बाबाबाट तागत लिन्छौं, सारा विश्वमा विजय पाउँछौं। यादको यात्राबाट नै तागत मिल्छ र विकर्म विनाश हुन्छन्। त्यसैले यो पनि एक आकर्षण लेखिदिनुपर्छ। हामी खुशीको खबरी सुनाउँछौं। अब यस धर्मको स्थापना भइरहेको छ जसलाई नै स्वर्ग भनिन्छ। यसरी ठूलो-ठूलो अक्षरमा लेख। बाबाले राय दिनुहुन्छ— सबैभन्दा मुख्य यो हो। अहिले आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना भइरहेको छ। प्रजापिता ब्रह्मा पनि बसेका छन्। हामी प्रजापिता ब्रह्माकुमार, ब्रह्माकुमारीहरू श्रीमत्तमा यो कार्य गरिरहेका छौं। ब्रह्माको मत होइन, श्रीमत हो नै परमपिता परमात्मा शिवको, जो सबैका पिता हुनुहुन्छ। बाबाले नै एक धर्मको स्थापना, अनेक धर्मको विनाश गर्नुहुन्छ। राजयोग सिकेर यो बन्न सकिन्छ। हामी पनि यो बनिरहेका छौं। हामीले बेहदको संन्यास गरेका छौं किनकि जान्दछौं— यो पुरानो दुनियाँ भस्म हुनु छ। जसरी हदको बाबाले नयाँ घर बनाउनुहुन्छ फेरि पुरानोबाट ममत्व मेटिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— यो पुरानो दुनियाँ खतम हुनु छ। अब तिम्रो लागि नयाँ दुनियाँको स्थापना गरिरहनु भएको छ। तिमी पढ्छौ नै नयाँ दुनियाँको लागि। अनेक धर्मको विनाश, एक धर्मको स्थापना संगममा नै हुन्छ। लडाई लाग्छ, प्राकृतिक प्रकोप पनि हुन्छ। सत्ययुगमा जब यिनको राज्य थियो तब अरू कुनै धर्म थिएनन्। बाँकी सबै कहाँ थिए ? यो ज्ञान बुद्धिमा राख्नु छ। यस्तो होइन, यो ज्ञान बुद्धिमा राख्दा

२०७२ मंसिर ९ बुधबार २५-११-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
अरू काम गरिदैन, कति ख्याल राख्नुपर्छ। चिठी लेख्दा, पढ्दा, घरको ख्याल गर्दा पनि बाबालाई
याद गर्छु। बाबालाई याद गरिनँ भने विकर्म कसरी विनाश हुन्छ।

अहिले तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञान मिलेको छ, तिमी आधा कल्पको लागि पूज्य बनिरहेका छौ।
आधाकल्प हुन्छ पुजारी तमोप्रधान, फेरि आधाकल्प पूज्य सतोप्रधान हुन्छन्। आत्मा परमपिता
परमात्मासँग योग लगाउनाले नै पारस बन्छ। याद गर्दै आइरन एजबाट गोल्डन एजमा जान्छ।
पतित-पावन एकलाई नै भनिन्छ। पछि गएर तिम्रो आवाज प्रत्यक्ष हुन्छ। यो त सबै धर्मको लागि
हो। तिमी भन्छौ पनि, बाबा भन्नुहुन्छ— पतित-पावन म नै हुँ। मलाई याद गर्नु भने तिमी पावन
बन्छौ। बाँकी सबै हिसाब-किताब चुक्ता गरेर जान्छन्। कतै अलमलियो भने सोध्न सक्छौ।
सत्ययुगमा हुन्छन् नै थोरै। अहिले त अनेक धर्म छन्। अवश्य हिसाब-किताब चुक्ता गरेर फेरि
यस्तो बन्छौ, जस्तो पहिले थियौं। विस्तारमा किन जाने? जान्दछौं— हरेकले आ-आफ्नो आएर पार्ट
खेल्छन्। अब सबै फर्केर जानु छ किनकि यी सबै सत्ययुगमा छँदै थिएनन्। बाबा आउनुहुन्छ नै
एक धर्मको स्थापना र अनेक धर्महरूको विनाश गर्न। अहिले नयाँ दुनियाँको स्थापना भइरहेको छ।
फेरि सत्ययुग अवश्य आउँछ, चक्र अवश्य दोहोरिन्छ। अति ख्यालमा नगएर मुख्य कुरा हामी
सतोप्रधान बन्छौ भने उच्च पद पाउँछौं। कुमारीहरूलाई त यसमा लागिहाल्नु छ, कुमारीहरूको
कमाई आमा-बुवाले खाँदैनन्। तर आजकल गरिब छन् त्यसैले कुमारीहरूलाई पनि कमाउनुपर्छ।
तिमीले बुझेका छौ— अब पवित्र बनेर पवित्र दुनियाँको मालिक बन्नु छ। हामी राजयोगी हौं।
बाबाबाट वर्सा अवश्य लिनु छ।

अहिले तिमी पाण्डव सेनाको बनेका छौ। आफ्नो सर्भिस गर्दा-गर्दै पनि यो ख्याल राख्नु छ— गएर
सबैलाई बाटो बताऊँ। जति गर्छौ उति उच्च पद पाउँछौ। बाबासँग सोध्न सक्छौ— यस हालतमा
मरें भने मलाई के पद मिल्छ? बाबाले तुरुन्त बताइदिनुहुन्छ। सेवा गर्दैनौ यसैले साधारण घरमा
जन्म लिन्छौ फेरि आएर ज्ञान लिनु— यो त मुश्किल छ किनकि सानो बच्चा जति ज्ञान धारण
गर्न सक्दैन। मानौं २-३ वर्ष रहन्छौ भने के पढ्न सक्छौ? बाबाले बताइदिनु हुन्छ— तिमीले कुनै
क्षत्रिय कुलमा जन्म लिन्छौ। पछि गएर हुन सक्छ डबल ताज मिल्छ। स्वर्गको पूरा सुख लिन
सक्दैनौ। जसले पूरा सेवा गर्छ, पढ्छ उसैले पूरा सुख पाउँछ। नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार। यो नै
फिक्क राख्नु छ— अहिले बनिनँ भने कल्प-कल्प बन्दिनँ। हरेकले आफूलाई जान्न सक्छौ— म कति
नम्बर ल्याएर पास हुन्छु? सबैले जान्दछन् फेरि भनिन्छ भावी। भित्र दुःख हुन्छ नि। बस्दा-बस्दै
मलाई के भयो! बस्दा-बस्दै मनुष्य मरि पनि हाल्छन् यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— सुस्ती नगर। पुरुषार्थ
गरेर पतितबाट पावन बन्दै जाऊ, बाटो बताउँदै गर। कोही पनि मित्र सम्बन्धी आदि छन् भने
उनीहरूमाथि दया आउनुपर्छ। उनीहरू विकार बिना, तामसिक भोजन खाए विना रहन सक्दैनन्,
फेरि पनि सम्झाइरहनुपर्छ। मान्दैनन् भने सम्भ्र हाम्रो कुलको होइन। कोसिस गरेर माइतीघर,
पराई घरको कल्याण गर्नु छ। यस्तो पनि चलन नहोस् जसले गर्दा भनुन्— यसले त हामीसँग कुरा
पनि गर्दैन, मुख मोडेको छ। सबैसँग जोड्नु छ। हामी उनीहरूको पनि कल्याण गरौं। धेरै दयालु
बन्नु छ। हामी सुख तर्फ जान्छौं त्यसैले अरूलाई पनि बाटो बताऔं। अन्धाहरूको लठ्ठी तिमी हौ
नि। गाउँछन्— अन्धाहरूको लठ्ठी तिमी। आँखा त सबैका छन् तर पनि बोलाउँछन् किनकि ज्ञानको
तेस्रो नेत्र छैन। शान्ति, सुखको बाटो बताउने एक बाबा नै हुनुहुन्छ। यो अहिले तिमी बच्चाहरूको

२०७२ मंसिर ९ बुधबार २५-११-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन बुद्धिमा छ। पहिले कहाँ बुभेका थियौ र। भक्तिमार्गमा कति मन्त्र जप्छन्। राम-राम भनेर माछाहरू, कमिलाहरूलाई खुवाउँछन्। अब ज्ञान मार्गमा त केही पनि गर्नु पर्ने आवश्यकता छैन। पक्षीहरू त धेरै मर्छन्। एउटै तूफानमा कति मर्छन्। प्राकृतिक प्रकोप त अब जोडसँग आउँछ। यो रिहर्सल भइरहन्छ। यो सबै विनाश त हुनु नै छ। भित्र आउँछ— अब हामी स्वर्गमा जान्छौं। वहाँ आफ्नो फस्टक्लास महल बनाउँछौं, जसरी कल्प पहिले बनाएका थियौं। जस्तो कल्प पहिले बनाएका थियौं उस्तै बनाउँछौं। त्यस समय त्यो बुद्धि आउँछ। त्यसको ख्याल अहिले किन गर्ने, यसभन्दा त बाबाको यादमा रहौं। यादको यात्रालाई नभुल। महल त कल्प पहिले जस्तै बन्छन्। तर अहिले यादको यात्रामा तोड निभाउनु छ र धेरै खुशीमा रहनु छ— हामीलाई बाबा, टिचर, सद्गुरु मिल्नु भएको छ। यस खुशीमा त रोमाञ्च खडा हुनुपर्छ। तिमी जान्दछौ— हामी आएका नै हौं अमरपुरीको मालिक बन्नको लागि। यो खुशी स्थायी रहनुपर्छ। यहाँ रह्यो भने फेरि २१ जन्म त्यो स्थायी हुन्छ। धेरैलाई याद दिलाइरहन्छौ भने फेरि आफ्नो पनि याद बढ्छ। फेरि बानी पर्छ। जान्दछौ— यस अपवित्र दुनियाँलाई आगो लाग्नु छ। तिमी ब्राह्मणहरूलाई नै यो ख्याल आउँछ— सारा दुनियाँ खतम हुन्छ। सत्ययुगमा यो केही पनि थाहा हुँदैन। अहिले अन्त्य हो, तिमी यादको लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति मात-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) पतितबाट पावन बन्ने पुरुषार्थमा सुस्ती गर्नु हुँदैन। कुनै पनि मित्र सम्बन्धी आदि जो छन्, उनीहरूप्रति दया राखेर सम्झाउनु छ, छोडिदिनु छैन।
- २) यस्तो चलन गर्नु छैन जसले गर्दा भनुन्— यसले त मुख मोडेको छ। दयावान् बनेर सबैको कल्याण गर्नु छ र अरू सबै ख्याल छोडेर एक बाबाको यादमा रहनु छ।

वरदानः— प्राक्लिकल जीवनद्वारा परमात्म ज्ञानको पुफ दिनेवाला धर्म युद्धमा विजयी भव

अब धर्म युद्धको स्टेजमा आउनु छ। यस धर्म युद्धमा विजयी बन्ने साधन हो तिम्रो प्राक्लिकल जीवन किनकि परमात्म ज्ञानको पुफ नै प्राक्लिकल जीवन हो। तिम्रो स्वरूपबाट ज्ञान र गुण प्राक्लिकलमा देखियोस् किनकि आजकल विवाद गरेर आफ्नो स्वरूपलाई सिद्ध गर्न सक्दैनौ तर आफ्नो प्राक्लिकल धारणाको स्वरूपबाट एक सेकेण्डमा कसैलाई पनि शान्त गराउन सक्छौ।

स्लोगनः— आत्मालाई उज्ज्वल बनाउनको लागि परमात्म स्मृतिद्वारा मनको दुविधालाई समाप्त गर।